

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: A. T.**, zastoupen opatrovníkem: Organizace pro pomoc uprchlíkům se sídlem Kovářská 4, Praha 9, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, Praha 7. Nad Štolou 3, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9.8.2010, č.j. : OAM-462-3/SŘ-2010,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení..**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátu cizinecké policie, letiště Praha-Ruzyně ze dne 12.7.2010, č.j. CPR-2367-14/P/Ř-2010-004112, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů v platném znění (dále jen zákon o pobytu cizinců). Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území byla stanovena na dva roky.

Žalovaný správní orgán se v napadeném rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami žalobce, který namítal, že jde o sankci nepřiměřeně přísnou, neboť jeho jednání nedosáhlo takové společenské nebezpečnosti, aby bylo nutno uložit správní vyhoštění. Dále namítal, že se správní orgán I. stupně dostatečně nevypořádal s otázkou možnosti jeho vycestování do země původu, když vycházel pouze ze stanoviska Ministerstva vnitra a jiné podklady nebyly využity. Neobstaral si dostatek informací o zemi původu žalobce.

K uvedeným odvolacím námitkám žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobce přicestoval na území České republiky dne 30.10.2007 jako tranzitní cestující z Istanbulu do Moskvy a při

pobytové kontrole dne 31.10.2007 projevil úmysl požádat v České republice o mezinárodní ochranu. Toto řízení bylo zahájeno 3.11.2007 a dne 8.11.2007 nabylo právní moci rozhodnutí, jímž nebyla mezinárodní ochrana žalobci přiznána. Řízení bylo ukončeno rozhodnutím krajského soudu, jímž bylo řízení o mezinárodní ochraně zastaveno s právní mocí dne 10.4.2008. Po celou dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce pobýval v pobytovém středisku v Kostelci nad Orlicí, odkud svévolně odešel dne 7.12.2007 a vycestoval z území České republiky, aniž by měl cestovní doklad a vízum, které by jej opravňovalo k pohybu a pobytu i v dalších státech schengenského prostoru. Bylo zjištěno, že žalobce vycestoval přes území Rakouska do Švýcarska. Dne 12.7.2010 byl žalobce transferován linkou OK 0583 ze švýcarského Curychu na území České republiky v souladu s nařízením Rady ES č. 343/2003, přičemž poslední vízum, které bylo žalobci vydáno mělo platnost do dne 2.3.2008. To bylo vízum, které opravňovalo žalobce pouze k pobytu na území České republiky v souvislosti s probíhajícím řízením o udělení mezinárodní ochrany.

Žalovaný při posouzení okolností žalobce vycházel ve smyslu ust. § 5 odst. 1 zákona o pobytu cizinců z nařízení Evropského parlamentu a Rady ES č. 562/2006 (Schengenský hraniční kodex) a dále z ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců a dospěl k závěru, že celé předchozí jednání žalobce odůvodňuje obavu, že by při jeho dalším pobytu na území České republiky mohlo dojít k opětovnému porušení právních předpisů, které upravují pobytový režim cizinců na území České republiky. To žalovaný dovodil ze skutečnosti, že žalobce překročil státní hranici České republiky bez příslušných cestovních dokladů a víza, pohyboval se a pobýval nelegálně na území Schengenského prostoru a do protokolu dne 12.7.2010 uvedl, že v případě návratu do Turecka hodlá opět cestovat po Evropě. Obava, že žalobce by při svém pobytu na území České republiky opět narušoval pobytový režim se tedy žalovanému jevila jako opodstatněná. Žalovaný dále s odkazem na pojem veřejný pořádek vymezený dosavadní judikaturou NSS shledal, že narušení veřejného pořádku může také spočívat v nemorálním jednání napadajícím samotný účel zákona a zvažoval, zda u žalobce jde o takové jednání obecně závažné, které narušuje právě zájmy chráněné zákonem o pobytu cizinců a tedy i fungování pobytového režimu a vstupu cizinců na území České republiky. Dle žalovaného k takovému jednání narušujícímu veřejný pořádek a opravňujícímu k okamžitému uložení správního vyhoštění u žalobce došlo. Žalovaný dále postupoval podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je k posouzení existence vzniku či trvání překážek vycestování příslušné Ministerstvo vnitra vydávající závazné stanovisko. To se dle žalovaného předmětnou otázkou důsledně zabývalo a dospělo k závěru, že existence důvodu podle ust. § 179 zákona nebyla potvrzena a žalobce proto může vycestovat z území České republiky. Podle ust. § 149 odst. 1 správního řádu je pak závazné stanovisko jako úkon učiněný příslušným správním orgánem na základě zákona závazné pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, který si jej vyžádal. Žalobce byl s obsahem tohoto závazného stanoviska seznámen. V odvolání obsah stanoviska nezpochybnil, pouze předpokládal, že ICP letiště Ruzyně mělo využít dalších informací. Správní orgán I. stupně, jakož i žalovaný byl stanoviskem Ministerstva vnitra vázán, proto není možné na straně správních orgánů shledat v tomto postupu pochybení.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl, tak jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba. Žalobce v podané žalobě považoval napadené rozhodnutí za nezákonné a pro vady řízení za nepřezkoumatelné. Vydaným rozhodnutím vytkl porušení ust. § 2, § 3, § 4, § 89, § 90 správního řádu a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců. Namítal, že správní orgán se nedostatečně vypořádal s otázkou vycestování. Připustil, že byly splněny formální požadavky § 120a zákona o pobytu cizinců a bylo vyžádáno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR. Na

druhou stranu však byla porušena ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu a § 179 zákona o pobytu cizinců, neboť správní orgán vycházel pouze z jednoho zdroje a jiné zdroje nezohlednil. Žalobce nemohl využít svého práva vyjádřit se ke všem relevantním skutečnostem a důvodům, pro které se nemůže vrátit do země původu. Žalovaný měl povinnost zkoumat, zda žalobci v případě návratu do země původu hrozí či nehrozí vážná újma. Neobstaral si dostatečné informace o konkrétní obavě žalobce z vážné újmy podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Proti tomu § 120a zákona o pobytu cizinců pouze stanoví procesní povinnosti orgánu Policie ČR v řízení o správním vyhoštění, které formálně správní orgán splnil, to však neznamená, že zde taková důvodná obava není a že žalobci takové nebezpečí nehrozí. Správní orgán tedy postupoval pouze formálně dle § 120a zákona o pobytu cizinců, ale nesplnil povinnosti, které pro něj vyplývají z ust. § 179 citovaného zákona. Žalobce dodal, že podle § 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců se za vážnou újmu považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Vyhoštění žalobce z území ČR bylo v rozporu s mezinárodními závazky a sice s č. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, čl. 2 a čl. 3 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tedy porušil zásadu zakotvenou v článku 33 odst. 1 citované Úmluvy, tzv. zásadu non-refoulement, podle které žádný stát nevyhostí jakýmkoliv způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice území, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení. Žalobce tvrdil, že do země svého původu se vrátit nemůže, neboť mu tam hrozí nebezpečí. Dále ocitoval jednotlivé důvody, které dle § 179 odst. 1 zákona vylučují možnost vycestování. Nebezpečí a újmu spatřoval v případě návratu do země původu v pronásledování pro národnost žalobce. Státní orgány jsou zásadou non-refoulement vázány a nesmí proto použít vnitrostátní procesní normu, pokud by její aplikace nevyhnutelně vedla k porušení této zásady. V souladu s uvedenou zásadou je tedy orgán veřejný moci povinen vycházet ze skutkového stavu, který je zde v době, kdy ve věci rozhoduje, viz. rozsudek NSS 2Azs 46/2008-58 a 2Azs 48/2007-71.

Žalobce dále namítal, že správní orgán řádně nezdůvodnil, k jakému porušení právní povinnosti podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o pobytu cizinců došlo. Toto ustanovení totiž obsahuje dvě skutkové podstaty. Nelze uložit správní vyhoštění, aniž by správní orgán podřadil konkrétní protiprávní jednání pod konkrétní skutkovou podstatu. Je proto nutné trval na přesné kvalifikaci skutkové podstaty, zda žalobce pobýval na území ČR bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn nebo zda pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, popřípadě došlo-li k naplnění obou těchto skutkových podstat. To v napadeném rozhodnutí absentuje a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Výrok rozhodnutí o správním vyhoštění je třeba koncipovat tak, aby bylo z výroku zřejmé, v čem byla naplněna skutková podstata protiprávního jednání, tedy musí být skutková podstata přesně právně kvalifikována. Při ukládání sankce za porušení povinnosti cizince, kterým je správní vyhoštění, pak neodpovídá ust. § 68 správního řádu, je-li popis skutku obsažen jen v odůvodnění a nikoliv ve výroku rozhodnutí. Tato vada řízení mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, což konstatovala i soudní judikatura ve věcech správních č. 626/2000.

Žalobce namítal, že stanovení výše doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území je výsledkem správního uvážení a nepostačuje, že stanovená výše je v rozpětí, která zákon připouští, ale musí být zřejmé, jak byla vzata v úvahu hlediska v zákoně stanovená. Tyto povinnosti žalovaný v rozhodnutí nesplnil.

Žalobce dále považoval výrok rozhodnutí v části stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území nezákonný a neústavní, pokud tato doba dvou let je shodná s dobou vykonatelnosti. Žádný zákon nezakládá pravomoc správního orgánu I. stupně stanovit dobu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán může uložit správní vyhoštění a v rozhodnutí stanovit dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území,

nicméně právní moc a vykonatelnost správního rozhodnutí pak upravuje § 73 správního řádu. Žádné ustanovení zákona o pobytu cizinců neumožňuje správnímu orgánu závazně určit jiný způsob vykonatelnosti správního rozhodnutí, než jak stanoví správní řád.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný popřel oprávněnost žalobních důvodů a setrval na tom, že v průběhu správního řízení bylo jednoznačně objasněno, že žalobci bylo nejprve uloženo správní vyhoštění na 2 roky poté, kdy svévolně opustil dne 7.12.2007 pobytové středisko Kostelec nad Orlicí a to v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, přičemž následně neoprávněně vycestoval bez cestovního dokladu a víza do Švýcarska. V azylovém středisku požádal o azyl a byl vrácen zpět do České republiky. Bylo také přihlédnuto k tomu, že žalobce sám do protokolu dne 12.7.2010 uvedl, že v případě návratu do Turecka hodlá opět cestovat po Evropě. Tedy obava, že by na území České republiky narušoval pobytový režim se tak jeví jako opodstatněná. Žalobce také na území ČR dne 22.7.2009 účelově vstoupil do dalšího azylového řízení, které bylo ukončeno rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 9.8.2010, jímž bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany z důvodu nepřipustnosti podle § 10a písm. e) zákona o azylu zastaveno. Z důvodu opakované žádosti se stejnými důvody byla žaloba proti tomuto rozhodnutí Krajským soudem v Praze zamítnuta dne 13.12.2010. K dané problematice se také vyjádřil i Ústavní soud pod sp. zn. II ÚS 59/06, když mimo jiné podotkl, že žádné subjektivní právo cizinců na pobyt neexistuje a je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí cizince na území.

Z uvedeného důvodu žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a to v mezích žalobou uplatněných bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V daném případě je žalobou napadeno rozhodnutí o uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2. zákona o pobytu cizinců.

Podle tohoto ustanovení *policie vydá rozhodnutí o správního vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí.*

Vydané rozhodnutí není rozhodnutím o správní sankci, ale opatřením, které přijímá příslušný orgán českého státu k provedení zákona o pobytu cizinců v případě, kdy cizinec nesplňuje nebo přestane splňovat podmínky platné pro pobyt na území členského státu EU a musí v zásadě neprodleně opustit území smluvních stran, tak jak to stanoví nařízení Evropského parlamentu a Rady ES č. 562/2006 (Schengenský hraniční kodex) a jak pro tento cíl chránit veřejný pořádek a uplatňovat ustanovení schengenské prováděcí úmluvy stanoví a provádí § 5 odst. 1 a § 119 odst. 1 písm. a) bod 2. zákona o pobytu cizinců. I judikatura NSS již konstatovala, že správní vyhoštění je opatřením státu směřujícím proti nelegálnímu pobytu cizinců na území České republiky, není trestním postihem cizince za tento pobyt, a proto nelze toto opatření srovnávat s protiprávní činností mající za následek trestní postih. Z jakých důvodů byl žalobce vyhoštěn z území České republiky, je naprosto zřejmé z výroku prvostupňového rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, které shrnulo veškeré skutkové okolnosti pobytu žalobce na území České republiky, když správní orgán 1. stupně vyšel

z prokazatelného zjištění, že žalobce v době od prosince 2007 v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany svévolně opustil pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, vycestoval z území České republiky a neoprávněně bez cestovního dokladu a víza nebo platného oprávnění k pobytu vstoupil na území smluvních států schengenského prostoru a dále pokračoval až na území Švýcarska. Přestože tedy žalobce po svém přicestování jako tranzitní cestující z Istanbulu do Moskvy do České republiky požádal o udělení mezinárodní ochrany, tak v rámci tohoto řízení, aniž by vyčkal rozhodnutí a posouzení skutečností o zemi jeho původu, jichž se v této souzené věci dovolává, opustil úmyslně území České republiky a porušil tak nejen podmínky víza, které mu bylo uděleno pro účely řízení o udělení mezinárodní ochrany, ale nelegálně opustil i Českou republiku a vycestoval bez cestovního dokladu a víza do Rakouska a dále do Švýcarska, kde rovněž požádal v azylovém středisku o azyl. Žalobce do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 12.7.2010 sám uvedl, že se do Turecka vrátit nemůže, protože je kurdské národnosti a jiné důvody nemá. V zápětí však k výzvě policejního orgánu, zda chce něco doplnit nebo změnit uvedl, že se chce vrátit co nejrychleji domů, aby mohl cestovat po Evropě.

Z uvedených skutečností vzal soud za prokázané, že žalobce se svým jednáním za dobu pobytu na území České republiky dostal do rozporu s veřejným pořádkem a s veřejným zájmem na dodržování podmínek pro pobyt cizinců na území České republiky včetně překračování státních hranic, stěžoval plnění úkolů státní správy, neboť jednal v rozporu s tímto veřejným pořádkem a to i v době přezkumu rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany na základě správní žaloby podané ke krajskému soudu, kdy svévolně opustil pobytové středisko a vycestoval nelegálně mimo území České republiky. Porušoval tedy režim osoby v postavení žadatele o mezinárodní ochranu a toto nežádoucí nejednání nasvědčuje i možnosti závažným způsobem porušovat veřejný pořádek na úseku vstupu a pobytu cizinců na území České republiky a celkový vztah žalobce k dodržování právního řádu České republiky. Toto jeho chování včetně projeveného úmyslu o tom, že jeho cílem je cestovat po Evropě tedy zavrhuje důvod k předpokladu, že by žalobce v budoucnu mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Je nesporné a správními soudy včetně Nejvyššího správního soudu již bylo judikováno, že veřejný pořádek je soubor pravidel chování lidí jako vyvážený stav společenských vztahů respektující vžitá či místně uznávaná pravidla způsobu života a chování (slušnosti) vycházející z poměrů daného místa a obecně přijímaných zásad a morálky. Při narušení veřejného pořádku tedy nemusí jít o hrubé či jiné zapovězené chování podléhající trestněprávní odpovědnosti, nýbrž postačí i takové chování, které nerespektuje zájmy společností. V řízení tedy správní orgány hodnotily celkový způsob chování žalobce a jeho přístup k dodržování českého právního řádu, tedy osobní chování žalobce, které ve vzájemné návaznosti svědčí o úmyslném porušování pobytového režimu a o kalkulujičím podávání žádostí o azyl na území České republiky i v zahraničí chování žalobce ve svém celku vykazovalo takovou míru ohrožení společností uznávaných a chráněných zájmů, že toto chování lze podřadit pod důvod možného závažného ohrožení veřejného pořádku, které je důvodem pro vyhoštění žalobce.

Žalobce namítá i nedostatečné posouzení otázky možnosti vycestování do země jeho původu, když vytýká, že jediným zdrojem, z něhož správní orgány usuzovaly na možnost jeho vycestování do země původu, je závazné stanovisko Ministerstva vnitra a nedostatečně zjistily v rozporu se zásadou non-refoulement, že žalobci hrozí v zemi původu vážná újma pro jeho národnost. K uvedenému je třeba konstatovat, že žalovaný i správní orgán I. stupně postupovali v souladu se zákonem z ust. § 120a zákona o pobytu cizinců, když za podklad svých rozhodnutí vzali závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 12.7.2010, konstatující,

že nebyl shledán důvod znemožňující vycestování žalobce do země jeho státního občanství. V tomto stanovisku, které je podkladem řízení, se Ministerstvo vnitra jako orgán příslušný k vydání takového závazného stanoviska zabýval kurdeskou otázkou a i osobní situací žalobce, když v souladu se skutečným stavem věci zhodnotil, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že by žalobce právě subjektivně byl kvůli své národnosti v zemi původu pronásledován a toto nebylo shledáno ani v řízení o mezinárodní ochraně. Je také skutečností, že žalobce ani v průběhu řízení o správním vyhoštění neuvedl žádné okolnosti a situace, které by vedly k obavám o pronásledování a závažné újme v zemi jeho původu, neuvedl žádná individuální příkoří, ataky, postupy či pronásledování, které by více přispěly k ověření tvrzení žalobce o ohrožení jeho života pro národnost. Žalobce v podaném odvolání jen obecně namítal, že správní orgán měl pouze jednostranné informace, jiné podklady nevyužil, přičemž neuvedl, jaké podklady měl správní orgán využít, lze-li konkrétní informace o poměrech žalobce v zemi jeho původu čerpat zejména z jeho vlastních poznatků, sdělení a výpovědí. Žalobce však žádnou konkrétní situaci, která by jej postihla v jeho zemi která by vyvolávala jím tvrzené obavy, resp. příčiny, pro něž ze země svého původu odešel, žalobce nepředestřel nejen v průběhu řízení o správním vyhoštění, ale ani v podaném odvolání a ostatně takové konkrétní skutečnosti netvrdí ani v podané žalobě. Závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobce do zemi jeho původu také čerpá z průběhu řízení o mezinárodní ochraně s tím, že příčinu vycestování žalobce nebylo pronásledování z národnostních důvodů, ale ekonomická situace. O tom, že není důvodů takovýto závěr zpochybnit, svědčí i skutečnost, že žalobci nebyla opakovaně mezinárodní ochrana udělena. V podané žalobě se žalobce dožaduje posouzení hrozby vážné újmy, jejíž důvody nikterak nespecifikuje, a proto jsou-li takto žalobní námitky pouze obecné, neobstojí námitka, že závazné stanovisko ministerstva o zemi původu žalobce je nedostatečným podkladem pro posouzení situace žalobce. Není zřejmé, jaké jiné poznatky by měly zvrátit závěr žalovaného o neexistenci překážek vycestování.

S ohledem na to, že rozhodnutí o správním vyhoštění je opatřením, které bylo náležitě odůvodněno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které tvoří s výrokem rozhodnutí jeden celek, soud neshledává za důvod pro zrušení rozhodnutí skutečnost, že ve výroku tohoto rozhodnutí správního orgánu I. stupně není výslovně uvedena skutková podstata ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2. zákona o pobytu cizinců tak, jak je např. vyžadována ve výroku rozhodnutí v trestním řízení, a to i s ohledem na to, že z tohoto rozhodnutí je zcela zjevné, na základě jakého zákonného důvodu byl žalobce vyhoštěn. Tímto důvodem je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl na území závazným způsobem narušit veřejný pořádek. Rozhodnutí *nebylo* vydáno podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2, zákona o pobytu cizinců, jak žalobce namítá v podané žalobě s odkazem na dvě skutkové podstaty tohoto zákonného ustanovení. Skutečnost, že bylo rozhodováno podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců je naprosto zjevná jak z prvostupňového správního rozhodnutí, tak i z napadeného rozhodnutí a právně kvalifikovaný důvod vyhoštění žalobce byl v odůvodnění obou rozhodnutí vyložen a odůvodněn.

Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí nemůže být ani část výroku, v němž správní orgán stanovil dobu dvou let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, jako dobu shodnou s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Tímto dodatkem chtěl správní orgán zřejmě dát žalobci na vědomí vyrozumění o tom, že stanovená doba dvou let, po kterou nemůže vstoupit žalobce na území České republiky, může plynout pouze po dobu vykonatelnosti rozhodnutí, což je zřejmé z obecných zásad o právní moci a vykonatelnosti rozhodnutí stanovených správním řádem, na což odkazuje i žalobce v podané žalobě. Jestliže správní orgán tuto dobu srovnal s dobou vykonatelnosti, pak tento výrok nikterak nemění nic na výroku rozhodnutí o správním vyhoštění včetně vykonatelnosti povinnosti žalobce

nevstupovat po dobu zde stanovenou na území České republiky. Určitost výrokové části rozhodnutí o správním vyhoštění tím není narušena a důvody o vyhoštění se nikterak nemění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území je stanovena v přiměřené délce s ohledem na její maximální zákonnou hranici až 10 let a s ohledem na posouzené chování žalobce.

Z uvedeným důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná a proto jí podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch, ostatně mu žádné náklady v souvislosti s řízením u soudu ani nevznikly.

Soud v dané věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro tento postup byly dány podmínky ust. § 51 s.ř.s., když účastníci řízení k výzvě soudu nesdělili, že nesouhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání v souladu s citovaným zákonným ustanovením.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 31. července 2012

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.